

σκιασμένα ἐφεύγαν τὰ πουλιά . . . μία σπιθ' ἀπὸ τὸ φῶς σου
 ἕνα σου δάκρυ πῶσταξε προχθές 'ς τὸ πρόσωπό σου,
 κύτταξε, τῶρριξαν 'σ τὴ γῆ. Δειλὰ φωτοκαμμένο
 δὲ τὸ λυπᾶσαι τὸ φτωχό; 'Σ τὰ πόδια σου ἀπλωμένο
 δὲ βλέπεις ἀπαρνήθηκε γιὰ σὲ τὴ λευθεριά του,
 λησμόνησε τὰ νύχια του, ἐσβύστηκ' ἢ ἀνδρεία του.

*Ω! δρόσισέ το, κρῦψε το βαθειὰ 'ς τὴ τραχηλιά σου
 δός του προσκέφαλο γλυκὸ τὰ ξέπλεγα μαλλιά σου
 κ' ἄφες το 'κεῖ νὰ τρέφεται μὲ τὸ χρυσὸ ὄνειρό του
 καὶ ταπεινὸ νὰ λησμονῆ τὸ πρῶτον οὐρανὸ του.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΚΛΑΥΣΤΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Τέ μοῦ μέλει;

τῷ ποιητῇ Ε. Σ.

- * Ἄς μὲ νομίζωσι σκληράν, ἀναίσθητον οἱ ἄλλοι
 ἐγωῖσμοῦ ταμεῖον
- * Ἄς λέγουν εἰς τὸ στήθος μου καρδία πῶς δὲν πάλλει,
 ὅτι ἀμέριμνος φαιδρὸν διέρχομαι τὸν βίον,
 τὸ οὖς μου δὲν ταραττοῦσι τοιαῦται φλυαρίαι,
 εἶνε καθεὶς ἐλεύθερος νὰ κρίνη ὅπως θέλῃ.
 ' Ἄρκει ὀλίγαι εὐγενεῖς νὰ μ' ἐννοοῦν καρδίαι
 δι' ἄλλους τί μοι μέλει;
- * Ἄφου πλαστὸν μειδίαμα, προσποιητὴ φαιδρότης
 τί εἶναι δὲν γνωρίζουν
- * Ἄφου ἐξ ὄψεως ζητοῦν νὰ κρίνωσι τῆς πρώτης
 καὶ τὴν προσποίησιν μωρῶς ἀλήθειαν νομίζουν·
 ἀφου εἰς ὅ,τι βλέπουσιν ὡς νήπια πιστεύουν
 καὶ τὸ πλαστὸν τὸ ὄμμα των οὐδόλως διαστέλλει,
 ' Ἀμεριμνῶ τί δι' ἐμέ φρονοῦσι καὶ πρεσβεύουν
 τί λέγουν δὲν μοι μέλλει.

Ἄς μᾶς ὑβρίζουν, ἄφες τους ἀφοῦ δὲν ἐννοοῦσι . . .
εἰς λήρους θ' ἀπαντήσης ;

Μὴ ταπεινοῦσαι ἀπαντῶν, τὸ οὖς των δὲν θ' ἀκούσῃ
καὶ μάτην μὲ τοὺς στίχους σου παράπονον θ' ἀφήσῃ.
Ἄδιαφόρει, οἱ πολλοὶ ἐὰν κακῶς μᾶς κρίνουν
τὰ χεῖλη των μειδίαμα ἂν εἶρον διαστέλλει,
ἄφες τὸν φθόνον, τὴν χολὴν εἰς ὕβρεις νὰ ἐκχύνουν
διόλου μὴ σοὶ μέλει.

ΟΛΙΓΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΑΩΡΩΣ ΘΑΝΟΥΣΗΣ

ΕΛΕΝΗ Α. ΑΡΣΕΝΗ

Ἐκεῖ ποῦ τὸ λιγερόφωνο πουλάκι τῆς ἀνοιξης, ἀπάνω 'στὴν ἀγαπημένη του λεύκα, ἀρχίζει τὰ γλυκὰ κελαδήματα μέσα 'στὰ χαράμματα τῆς ἡμέρας, μιὰ σκληρὴ σφαῖρα τὸ κόβει ἀπάνω 'στὸ τραγοῦδι του καὶ τὸ ρίχνει 'στὸ χῶμα νεκρὸ : καὶ ἡ γλυκειὰ του μανοῦλα πετάει τρομασμένη ἀπὸ τὸ κλαδί καὶ κρύβεται μέσα 'στὴ φωνῆ τῆς μὲ κλάμματα καὶ ἀναστεναγμούς. Ἦταν γραφτό του νὰ πάῃ τὸ πουλί καὶ ἦταν γραφτό τῆς νὰ κλαίῃ ἢ μανοῦλα του εἶται λέει ὁ κόσμος. Ἀλλὰ ξέρει ὀλόκληρος ὁ κόσμος πόσο πικρὰ εἶνε τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ποῦ χύνουν τὰ μάτια μιᾶς μητέρας ; Ξέρει ὁ κόσμος ὀλόκληρος ποῖα λαύρα καὶ ποιοὶ καῦμοί, ἀφοῦ ξεχειλίσουν μέσα 'στὴν καρδιά, χύνονται σὰν ποτάμια, καὶ ὅπου πέσουν καὶ ὅπου χυθοῦν μαραίνουν τὸ χορτάρι, καθὼς μαραίνουν καὶ τὰ μάγουλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διαβαίνουν ; Ἐρχεται τότε ἓνας φιλόσοφος μὲ τὴν πένα 'στὸ χέρι καὶ μὲ πρόσωπο σοβαρὸ, κάθεται ἀνάμεσα 'στους λυπημένους καὶ μὲ βαρεῖα φωνή : «Μὴν κλαίετε, λέει, τὸ πουλί εἶνε νεκρὸ, ἢ κόρη εἶνε πεθαμένη, καὶ τὰ δάκρυά σας δὲν 'μποροῦν νὰ τὴν ἀναστήσουν». Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, φτωχὲ φιλόσοφε, ὅτι τὰ δάκρυα κυλοῦν γιὰ ν' ἀναστήσουν τοὺς πεθαμένους ; Ἡ καρδιά ἔχει 'δική της φιλοσοφία, καὶ τὰ λόγια σου εἶνε λόγια....

Μέσα 'στῆς ζωῆς τὰ χαράμματα, ἐκεῖ ποῦ τρεμοσβύνουν τὰ στροφα τῆς παιδικῆς νύκτας καὶ ξυπνάει ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἡ ἀυγῆ τῆς νηότης ῥοδοστολισμένη καὶ περιχυμένη μὲ τὸ γλυκύτερο φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖ ποῦ τὸ τραγοῦδι εἶνε ἀγγελόφωνο καὶ τὸ χαμόγελο